

Egy hónap Japánban

Japánban eltöltött **négy hét sebészet gyakorlat** életem egyik legmeghatározóbb élménye lesz. Ha a négy hét helyett, négy évet töltöttem volna el ott, valószínűleg utolsó napján is fedeztem volna fel új dolgokat, ami új és csodálatra méltó. Bátran kijelenthetem, hogy ha a Földön minden ember csak egy kicsit lenne japán, a világ egy jobb világ lenne, mint most.

Már az utazás kezdetén a Helsinkiből Tokyoba tartó japán légitársaság járatán bebizonyosodott, hogy a **messzeföldön híres japán vendégszeretet** méltó a híréhez. A stewardok és stewardessek fáradhatatlanul és ellentmondást nem tűrve tömték az utasok gyomrát. Így amikor a gép leszállt, gurulva távoztunk a gép fedélzetéről. A reptéren szélesen mosolygó japán diáksereg várt minket, majd néhány kínos másodperc után, mialatt eldöntöttük, hogy öleléssel, meghajlással vagy kézfogással köszöntsük egymást-természetesen a puszi szóba se jött-megkezdtek három órás utunkat Saitamába.

Saitama, Tokyotól északra elterülő, több kisebb közigazgatási egységből felépülő város. Az egyetem központi campusa Moroyamaban volt, ami a japán diákok szerint tipikus példája a vidéki kisvárosnak. Ennek ellenére a **campuson** a klinikai tömb, könyvtár és kollégium mellett saját posta és szupermarket valamint éttermek is voltak, melyek a diákok, dolgozók és betegek kényelmét szolgálta. Mivel a hét órás időeltolódás minden cserediákot megviselt, egy pihenőnap után kezdtük meg a gyakorlatot, ami engem illet a **mellkas sebészet**en először. Ez az osztály tíz perc buszozásra lévő Hidakai-i campuson volt. Nem bántam, hogy emiatt korábban kellett kelni, mint a többieknek, hiszen a busz festői tájakon haladt végig és jó volt megfigyelni a japánok buszozási szokásait, ami főként a állva szundikálásból és a képregény olvasásból állt. Mikor a klinika épületébe beléptem egy egészen furcsa látvány fogadott. A hatalmas főcsarnokban egy versenyzongora állt, amiből Debussy Claire de lune című zongoradarabja szólt zongorista jelenléte nélkül, valamint az első emeleten egy Starbucks kapott kitüntetett helyet. Ezen felül volt szupermarket, parókabolt és kétféle étterem. Ez a campus főként onkológiai részlegekkel rendelkezett, így nem csoda, hogy nagy hangsúlyt fektettek arra, hogy a betegek és családtagjaik komfortérzetét ezekkel a szolgáltatásokkal is javítsák. Ezt követően az osztályon és a műtőkben is a legmodernebb felszerelésekkel találkoztam. A mellkas sebészetén dolgozó orvosokat elképesztő kedvesség jellemezte és ez annak ellenére volt érezhető, hogy nem mindegyikük beszélt angolul. **Mentorom** mindig gondoskodott arról, hogy ne unatkozzak, hiszen egy héten csak két nap volt műtét és a többi napokon szakrendeltek. Mivel szakrendelésre nem mehettam, cserébe a professzor elintézte, hogy szívsebészeti és érsebészeti beavatkozásokat is lássak, így volt alkalmam egy olyan hibrid műtőbe bepillantást nyerni, ahol a hagyományos képerősítő helyett egy CT volt, ami világviszonylatban is ritka. Mellkas sebészetén főként lobectomiákat és partialis resectiókat láttam, amiket mind-mind thoracoscopos megközelítéssel végeztek.

Második turnusomat az **általános sebészet**en, a moroyamai campuson töltöttem. Itt főként fiatalokból álló orvos csapat fogadott, akik hihetetlenül barátságosak és közvetlenek voltak. Könnyítette a beilleszkedést az is, hogy e két hét alatt japán diákok is voltak az osztályon, akik sokat fordítottak

nekem angolra a műtét közben, és akikkel gyakorlat után eljártunk vacsorázni, sörözgetni. Ezen a részlegen főként sürgősségi esetek voltak, de akadt egy-két elektív műtét is és kevésbé súlyos esetekben itt engedtek asszisztálni, így a japán bemosakodási protokollt volt lehetőségem elsajátítani, ami jelentősen eltér a miénktől. Tudni való, hogy Japánban a orvosok többnyire a műtéteken nem asszisztálhatnak, mitöbb még vért sem vehetnek, de a sterilitás szabályait úgy tudják, mintha azt az anyatejjel szívták volna magukba. A műtőkben minden szervezeten és elképesztő gyorsan történt és egy-egy hosszabb műtét alkalmával az asszisztensek, valamint az aneszteziológusok váltották egymást. Fegyelem és tisztelet uralta a légkört egymás és a betegek felé egyaránt.

A hétvégüket **kirándulással** töltöttük. Először a japánok szent hegye felé vettük az irányt, a **Fujira**. Ezt közösen a japán diákokkal tettük és ez jó alkalmat teremtett arra, hogy közelebbről megismerjük egymást. Itt hagyományos japán ételeket ettünk, rövid kirándulást tettünk a Fujin, vetélkedtünk és kipróbáltuk a japán termálfürdőt, az onsent, ami alapjaiban eltér a magyartól. Jó volt látni, hogy a japánok mennyire lelkesednek a Fujiért és magam is nagy rajongójává váltam.

A második hétvégét **Kyotoban**, az ősi fővárosban töltöttük, ahová Shinkansennel utaztunk. Ez a vonat a Tokyo-Kyoto, hatszáz kilométeres távot három óra alatt teszi meg, ami valljuk be nem egy mindennapi élmény. Ezen a pénteken volt Kyoto legnagyobb kulturális fesztiváljának utolsó napja, a Gion matsurinak. Sajnos ezt az akkor érkező tájfun elmosta, de a japánok a programokat nem fújták le, így bőrig ázva, de töretlenül részt vettünk az eseményeken. Kyotoban rengeteg látnivaló van, ezért próbáltunk a lehető legtöbbet belesűríteni ebbe a pár napba, úgy hogy még Narara, Japán első fővárosára is legyen időnk. Nagyon tudom ajánlani mindenkinek a Nijo shogun palotát, valamint Naraban a Todaiji buddhista templomot, az ország második legnagyobb Buddha szobrával.

A harmadik hétvégén Mernyei Mária, **Tokyoban** dolgozó és élő magyar patológus kalauzolásával az új fővárosban nézhettünk szét. Tokyo egy modern metropolis, amit gyakorlatilag a második világháború után építettek újjá, de számos kulturális örökség megmenekült a bombák pusztító hatásától. A 'majd harminc milliós város rendkívül tiszta és itt is (mint mindenütt Japánban) minden szervezeten működik. Állandó pezsgés jellemzi és minden negyede a városnak más és más. Van, ahol extrém ruhákba felöltözött fiatalok gyülekeznek az utcán és van ahol öltönyös irodai dolgozók sietnek megbeszélésre vagy esetleg egy munka utáni kikapcsolódásra. Máshol európai luxuscikkek kirakatait nézegetik az emberek, míg a kínai negyedben az éttermi dolgozók próbálják harsányan meggyőzni az éhes embereket, hogy náluk a legjobb a gőzgombóc.

Hétközben a japán diákok gondoskodtak arról, hogy sose unatkozzunk a gyakorlatok után. Ezért szinte minden este megmutattak nekünk valamilyen japán éttermet vagy karaoke bárt.

Rengeteg élményben volt részem és nagyon sokat tanultam a japán orvosoktól, betegektől és diákoktól. A japán emberek életében nagy hangsúly van a precizitáson, a tiszteleten, a szerénységen és az alázatosságon, amikről mi európai emberek sajnos hajlamosak vagyunk megfeledkezni.